

Szemek árvasága

Rendszeresen jártam abba a háza. Úgy egy év volt, azt hiszem, és hogy sok-e, nem az, nem tudom. A ház mesélni tud. Ahogy ezt mondják. A palatinus szó jelentése nádor. A házakat a Margit-szigeti termálvíz melegítette, és minden idevágó irodalom leírja, hogy központi porszívó is tartozott a tágas, polgári lakásokhoz. Barátaim is laknak ott. A januári nagy szélviharban az egyiküknek, aki az ötödiken és pontosan a Dunára néző lakásban lakik, halálfélelme volt. A környéken több ablakot betört a süvöltés. Ezek a jugendstíl épületek több mint százévesek, még az első világháború előtt emelték őket, tehát volt szerencsájük látni az egész huszadik századot. Egyszer egy barátomat költöztettem ide, válás után volt, kölcsönbe kapta a lakást, ahová a könyveit és ruháit hordtuk. Körbenéztem, jártam szobáról szobára, aztán azt mondtam neki, te itt így nagyon boldogtalan leszel. Hamar el is költözött. Én azért jártam ebbe a házba, mert félttem. A félelem az élet természetes velejárója, mondhatom jó ismerősnek, barátnak is, de akkor már úgy elhatalmasodott, hogy sem figyelni, sem gondolkodni nem tudtam. Csak magamra gondoltam, azt hiszem. Ajtó, ablak bezár, csak én. Amikor az én bezáródik. Be kell látni, ez egy tarthatatlan helyzet, mert az én a teremtett világgal együtt én, a világ nélkül csak istenköpte tócsa, maradék, szarkupac. A félelembe bele lehet vakulni, és az a vakság egy ideig fáj. Ha érzed ezt a fájdalmat, az még jó, mert ha már fájdalom sincsen, akkor igazán nagy a baj. Jártam ebbe a házba a második emeletre, mert félttem, és mert fájt. Mindig pontos akartam lenni, általában az is voltam, percre megvártam a megjelenés idejét, addig bámultam a Dunát, nem szerettem, néztem a Margit-szigetet, azt se szerettem, magamat se szerettem. Egy nap jött velem szemben a lépcsőn egy fiatal nő. Egymásra néztünk. Azok a szemek, az a pillantás. Tudtam, hogy ő is onnan jön, ahová én megyek, már túl van a dolgon, a dolog alatt azt értem, hogy már beszélt, már elmondta az aznapi leckét, mint a fiókokat, nyitogatta a sebeket. Az emberi tekintet, na ja. József Attila, Petri és tsai. A szem, mint Isten. A következő héten is találkoztam valakivel, ő is nő volt, idősebb. Nyomban láttam, hogy ő is onnan jön, ahová én is tartok. Egymásra néztünk. Nem tudom, lehet, hogy még valami kapocs is lett köztünk, valami reláció, tudtuk egymásról, hogy merre, miért. És a szemei! Egy éven keresztül néztek rám az ilyen a szemek, amikben mélységes és valóságos gyötrelmet láttam. Apákat, anyákat láttam, árvaságot, hibát, bűnt, hiányt. Olyan zárva voltak mégis ezek a szemek, mint a letakart kalitkák. Csak a fájdalom szivárgott, csak a félelem csorgott belőlük. Máskor meg én lépdeltem lefelé. Éreztem, ahogy az én, az, aki vagyok, küszködik, meg akarja mutatni magát, és nemcsak ez, de látni akarja azt is, ami kint van. Megtörtént. Szóltak. Jól van, Ernő. Repülj. Kiszabadult ez a pokróccal letakart én, de még mindig fél és fáj is neki. Simogatom a hegeket, a varratokat. De a félelem mellé valami olyan nyugalom költözött, amit eddig nem ismertem. Nyugodtan, hol érdeklődve, hol tartózkodóan félek tovább, és azt is mondhatnám, csaknem jól van így.